

Sygn. akt VU 815/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant st. sekr. sądowy Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę górniczą

na skutek odwołania S. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 maja 2017 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy S. Z. prawo do emerytury górniczej od dnia (...) roku;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V U 815/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. Z. prawa do emerytury górniczej wskazując wyłącznie, że nie udokumentował on żadnych okresów pracy górniczej. Do stażu pracy górniczej ZUS nie zaliczył:

- okresów od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 25 października 1987 roku i od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 16 listopada 2006 roku, ponieważ stanowiska kierowca, kierowca – mechanik, kierowca prowadzący stale samochody ciężarowe, kierowca samochodów ciężarowych/członowych powyżej 20 ton nie figurują w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku,

- okresu od dnia 17 listopada 2006 roku do nadal, ponieważ będąc zatrudnionym na stanowisku kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wnioskodawca wykonywał takie same czynności jak przed 2006 rokiem, kiedy był zatrudniony na ww. stanowiskach.

W odwołaniu z dnia 23 czerwca 2017 roku profesjonalny pełnomocnik działający w imieniu S. Z. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie swemu mocodawcy prawa do emerytury górniczej poprzez zaliczenie do stażu pracy górniczej kwestionowanych przez ZUS okresów, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał,

że wnioskodawca w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał i nadal wykonuje czynności odpowiadające zatrudnieniu na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Jednocześnie powołał się na to, że K. K., będący współpracownikiem ubezpieczonego, ma przyznaną emeryturę górniczą wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 stycznia 2017 roku, w sprawie sygn. akt III AUa 7/16. Również P. Ł., który pracował z wnioskodawcą i wykonywał te same czynności ma przyznaną taką emeryturę na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 6 października 2015 roku w sprawie sygn.akt VIII U1582/14.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Wnioskodawca S. Z. urodził się w dniu (...). W dniu 14 marca 2017 roku wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nadal pracuje w (...) S.A (wcześniej (...)).

(dowód: wniosek o emeryturę k. 2-5 akt emerytalnych)

Wnioskodawca podjął pracę w (...) od dnia 12 listopada 1985 roku. Zajmował kolejno następujące stanowiska:

- od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 31 lipca 1987 roku - kierowca w oddziale (...),
- od dnia 1 sierpnia 1987 roku do dnia 25 października 1987 roku - kierowca w oddziale (...),
- od dnia 28 marca 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1993 roku - kierowca w oddziale (...),
- od dnia 1 września 1993 roku do dnia 30 kwietnia 1999 roku – kierowca – mechanik w oddziale (...),
- od dnia 1 maja 1999 roku do dnia 15 listopada 2005 roku - kierowca prowadzący stale samochody ciężarowe w oddziale (...),
- od dnia 16 listopada 2005 roku do dnia 16 listopada 2006 roku - kierowca samochodów ciężarowych (członowych) powyżej 20 ton,
- od dnia 17 listopada 2006 roku do nadal - kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce.

Na ww. stanowiskach wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od dnia 26 października 1987 roku do dnia 27 marca 1989 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową i korzystał z ustawowo mu przysługujących dni wolnych od pracy.

(dowód: umowa o pracę z dnia 12 listopada 1985 roku, k. 1, karta obiegowa zmiany, k. 5, umowa o pracę z dnia 26 listopada 1985 roku, k. 6, angaż z dnia 1 grudnia 1985 roku, k. 7, karta obiegowa zmiany, k. 8, angaż z dnia 10 sierpnia 1987 roku, k. 9, zawiadomienie o rozwiązaniu stosunku pracy, k. 10, umowa o pracę z dnia 28 marca 1989 roku, k. 14, angaż od dnia 13 kwietnia 1989 roku do dnia 1 września 1993 roku, k. 19, 21 – 22, 24 – 26, 27 – 28, angaż z dnia 24 maja 1999 roku do dnia 1 stycznia 2000 roku, k. 31 – 33, angaż od dnia 16 listopada 2005 roku do dnia 11 kwietnia 2006 roku k. 42, 44, angaż od dnia 29 grudnia 2006 roku do dnia 1 sierpnia 2014 roku, k. 51, 56, 61 – 65, 68 – 69, 76, 78, 80, 84, 87, orzeczenie lekarskie z dnia 15 kwietnia 2016 roku, k. 92 akt osobowych wnioskodawcy, wyciąg z książeczki wojskowej, k. 23 akt emerytalnych)

Wnioskodawca korzystał z urlopów bezpłatnych w dniu 25 maja 1990 roku, od dnia 21 czerwca 1990 roku do dnia 22 czerwca 1990 roku, w dniach: 2 lipca 1990 roku, 6 lipca 1990 roku, od dnia 2 sierpnia 1990 roku do dnia 3 sierpnia 1990 roku, od dnia 8 sierpnia 1990 roku do dnia 9 sierpnia 1990 roku, od dnia 14 sierpnia 1990 roku do dnia 31

sierpnia 1990 roku, w dniach: 8 września 1990 roku, 17 września 1990 roku, 29 października 1990 roku, 5 listopada 1990 roku, 13 listopada 1990 roku, 6 grudnia 1990 roku, 20 grudnia 1990 roku, 27 grudnia 1990 roku.

(dowód: zaświadczenie pracy z dnia 26 sierpnia 2003 roku, k. bez nr w aktach osobowych wnioskodawcy)

Początkowo, to jest w okresie od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 31 lipca 1987 roku, ubezpieczony był zatrudniony w oddziale (...) (...) gdzie realizował czynności polegające na przewożeniu samochodem osobowym, terenowym pracowników na stanowiska pracy po terenie odkrywki układu (...) (koparka – taśmociąg - zwałowarka).

(dowód: charakterystyka stanowiska pracy z dnia 21 kwietnia 2017 roku, k. 21 akt emerytalnych)

W okresie od dnia 28 marca 1989 roku do dnia 30 kwietnia 1991 roku wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony poza terenem odkrywki.

(dowód: protokół z posiedzenia Komisji weryfikacyjnej z dnia 29 lipca 2014 roku, k. 22v akt emerytalnych, charakterystyka pracy z dnia 20 kwietnia 2017 roku bez nr karty- w aktach osobowych wnioskodawcy)

Od dnia 1 maja 1991 roku do nadal wnioskodawca pracuje w oddziale (...) (...). Oddział ten jest zaliczany do oddziałów utrzymania ruchu (...) i jego pracownicy sprzętem samochodowo – technologicznym świadczą usługi na rzecz oddziałów górniczych odkrywki i zwałowiska (...). Wnioskodawca wykonywał i wykonuje obowiązki kierowcy pojazdów ciężarowych kolejno S., R., T. i M. o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 20 ton. Są to samochody typu wywrotka na podwoziu sztywnym. Pojazdami tymi wnioskodawca przewoził nadkład, to jest piasek, żwir, glinę, kamień, skruszoną skałę z trudno dostępnych miejsc znajdujących się na terenie wyrobiska. Wywoził nadkład, który nie mógł być usunięty za pomocą przenośników taśmowych. Realizacja tychże czynności skutkowałą usunięciem przeszkód terenowych i w konsekwencji umożliwiała przejazd maszyny podstawowej, a następnie wydobyć węgla. Nadkład był przewożony na plac remontowy lub na miejsce składowania. Skruszona skała była transportowana dalej, ale nie przez wnioskodawcę, a następnie używana była do budowy dróg i placów remontowych. Nadkład był podawany przez operatora koparki lub ładowarki. Węgiel wnioskodawca przewoził jedynie sporadycznie na terenie wkopu. Do jego obowiązków należało też wymienianie gruntu pod maszynami podstawowymi.

Sporadycznie, nie częściej niż raz, dwa razy w miesiącu wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym z zamontowanym podestem ruchomym, za pomocą którego podnosił on pracowników wykonujących remonty przy maszynach podstawowych. Ubezpieczony nie pracował przy wymianie linii napinających wysięgników, koparek i zwałowarek. Nie obsługiwał też pojazdów członowych i nie uczestniczył w czyszczeniu wózków zrzutowych, koparek i ładowarek. Nie realizował również czynności charakterystycznych dla pracy wykonywanej przez mechanika.

Wszystkie obowiązki wnioskodawca wykonywał i wykonuje na terenie odkrywki. Wnioskodawca wykonywał swoje czynności w systemie zmianowym, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Otrzymywał dodatek za pracę na odkrywce.

(dowód: wykaz dniówek przepracowanych na terenie odkrywki, wyrobiska, zwałowiska, k. 8 – 9, zeznania świadka K. K., nagranie od minuty 3:11 do minuty 21:49, protokół z rozprawy z dnia 23 listopada 2017 roku, k. 19v – 20, zeznania świadka R. K., nagranie od minuty 6:42 do minuty 17:57, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 18:23 do minuty 24:45, protokół z rozprawy z dnia 18 stycznia 2018 roku, k. 28v – 29 akt sprawy, częściowo charakterystyka stanowiska pracy z dnia 20 kwietnia 2017 roku, k. 20 - 21 akt emerytalnych)

Na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2014 roku Komisja Weryfikacyjna ustaliła, że wnioskodawca w okresach:

- od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 25 października 1987 roku,
- od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 10 stycznia 2007 roku

pracował jako kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, to jest na stanowisku wymienionym pod poz. 6 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku.

(dowód: protokół z posiedzenia Komisji weryfikacyjnej z dnia 29 lipca 2014 roku, k. 22 akt emerytalnych)

W świadectwie wykonywania pracy górniczej z dnia 9 marca 2017 roku pracodawca ubezpieczonego podał, że S. Z. w okresie od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 25 października 1987 roku oraz od dnia 1 maja 1991 roku do nadal stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę górniczą na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, to jest na stanowisku wymienionym pod poz. 6 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej z dnia 9 marca 2017 roku, k. 8 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było wyłącznie to, czy wnioskodawca posiada wymagany 25-letni okres pracy górniczej. Spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek nabycia prawa do emerytury górniczej ZUS w zaskarżonej decyzji nie kwestionował.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z art. 50 a ust 1 i 2 ustawy emerytura górnicza przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Zgodnie z art. art. 50b ww. ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy.

Z kolei w myśl art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie zaliczane jest do pracy górniczej oraz wykonywanej w przodkach uwzględnianej w rozmiarze półtorakrotnym, powinno ustalić rozporządzenie wydane na podstawie delegacji ustawowej z art. 50d ust. 3 ustawy. Ponieważ rozporządzenie takie nie zostało wydane, obowiązuje nadal (z mocy art. 194 wskazanej ustawy) wykaz stanowisk zawarty w załączniku nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 roku Nr 2, poz. 8), wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 5 ust. 5 i art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 1 lutego 1983 roku o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 1995 roku, Nr 30, poz. 154). Wykaz ten obowiązuje jednak jedynie w takim zakresie, w jakim jego przepisy nie są sprzeczne z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rozporządzenie wykonawcze nie może bowiem przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca. Tym samym, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowić muszą zawsze punkt wyjścia do oceny zasadności roszczeń emerytalnych wnioskodawcy.

Spór sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawca wykonywał pracę górniczą w rozumieniu 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy w spornych okresach zatrudnienia w (...) w B. (obecnie w (...) z siedzibą w R.), to jest od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 25 października 1987 roku oraz od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 24 maja 2017 roku, bo zaliczenia do pracy górniczej tych właśnie okresów żądał pełnomocnik wnioskodawcy.

Wnioskodawca podnosił, że we wskazanych wyżej okresach, jak wynika z wystawionego mu przez (...) z siedzibą w R. świadectwa pracy górniczej z dnia 9 marca 2017 roku, wykonywał pracę kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionej w rozporządzeniu MP i PS z dnia 23 grudnia 1994 roku w zał. nr 2 pod poz. 6. Organ rentowy zaprzeczał temu z uwagi na fakt posiadania przez skarżącego angaży na stanowisko kierowcy, kierowcy mechanika, kierowcy prowadzącego stale samochody ciężarowe powyżej 3,5 tony i kierowcy samochodów ciężarowych (członowych) powyżej 20 ton.

Górnicy charakter pracy wnioskodawcy poczynając od dnia 1 maja 1991 roku Sąd ustalił na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji pracowniczej, w tym częściowo charakterystyki pracy oraz kompatybilnych, spójnych i wiarygodnych zeznań świadków. Sąd uznał zeznania świadków K. K. i R. K. za wiarygodne, albowiem pracowali oni na tych samych stanowiskach co wnioskodawca w tym samym oddziale, to jest (...) (...). Również zeznania samego wnioskodawcy Sąd uznał za wiarygodne, albowiem nie były sprzeczne z przekonującymi, w ocenie Sądu, zeznaniami świadków. Z ww. materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że praca skarżącego w spornych okresach polegała na przewozie nadkładu i sporadycznie złoza samochodami ciężarowymi samowładowczymi. Ponadto nie częściej niż jedną lub dwie dniówki w miesiącu wnioskodawca był operatorem podnośnika montażowego.

W przedmiotowej sprawie należało ocenić rzeczywisty zakres obowiązków wnioskodawcy na stanowisku kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce w kontekście zaliczenia jego pracy do pracy górniczej. Podkreślenia wymaga, że treść pkt. 6 załącznika 2 wskazuje, że nie każda praca kierowcy samochodu ciężarowego może być zaliczona do pracy górniczej, nawet pomimo wykonywania jej na odkrywce.

Z ustaleń Sądu, poczynionych w oparciu o wiarygodne zeznania świadków i wnioskodawcy wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 1 maja 1991 roku był zatrudniony w oddziale (...) (...). W tym oddziale samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 20 ton przewoził na odkrywce kamienie, skały, piasek i żwir z miejsca wyrobiska. Jak wynika z zeznań świadków i zgromadzonej dokumentacji pracowniczej, ubezpieczony był kierowcą samochodu ciężarowego typu wywrotka przystosowanego do przewozu urobku i nadkładu. Po zjeździe do wyrobiska kopalnianego wnioskodawca wywoził nadkład i sporadycznie urobek z trudnodostępnych miejsc. Przewoził żwir, piasek, glinę, skały, kamienie, to jest wszystko to, co przeszkadzało w urabianiu urobku przez (...) w inne miejsca na wyrobisku wg dyspozycji oddziału złoza. Czynności te wykonywał wyłącznie na odkrywce. Dodatkowo skarżący jedną lub dwie dniówki w miesiącu obsługiwał podnośnik montażowy, za pomocą którego umożliwiał robotnikom dotarcie do miejsca powstania awarii maszyny podstawowej. Innych obowiązków w okresie od dnia 1 maja 1991 roku do dnia złożenia wniosku o emeryturę nie wykonywał.

Dodać należy, że organ rentowy w toku postępowania sądowego był całkowicie bierny dowodowo, a jego przedstawiciel nie stawiał się na żadną rozprawę, by na bieżąco odnosić się do zeznań osobowych źródeł dowodowych. Ponadto ZUS ograniczył się w odpowiedzi na odwołanie do wskazania, że nie zalicza do pracy do pracy górniczej okresu od dnia 1 maja 1991 roku, ponieważ stanowiska kierowca, kierowca – mechanik, kierowca prowadzący stale samochody ciężarowe, kierowca samochodów ciężarowych/członowych powyżej 20 ton nie figurują w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku i okresu od dnia 17 listopada 2006 roku, ponieważ będąc zatrudnionym na stanowisku kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wnioskodawca wykonywał takie same czynności jak przed 2006 rokiem, kiedy był zatrudniony na ww. stanowiskach. ZUS nie wskazał, jakie to czynności, jego zdaniem, wykonywał wnioskodawca, a przecież to nie nazwy stanowisk pracy, ale rodzaj wykonywanej pracy mają znaczenie dla zaliczenia jej albo nie do pracy górniczej. Wreszcie organ nie odniósł w żadnym zakresie do wyroków wydanych w sprawach pracujących wraz z wnioskodawcą i wykonujących takie same czynności: K. K. oraz P. Ł., które to wyroki powołane zostały w odwołaniu i do niego załączone. A pracownicy ci wyrokami Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 stycznia 2017 roku, w sprawie sygn. akt III AUa 7/16 oraz Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 6 października 2015 roku w sprawie sygn. akt VIII U1582/14 mają przyznane prawo do emerytury górniczej.

Zaliczenie do pracy górniczej wnioskodawcy okresu od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 28 lutego 2017 roku jest wystarczające dla przyznania skarżącemu prawa do emerytury górniczej od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku o emeryturę górniczą. W ww. okresie wnioskodawca kierował samochodem ciężarowym – wywrotką i była to praca przy przewozie urobku lub nadkładu, a także polegająca na bieżącym usuwaniu awarii urządzeń wydobywczych. Obowiązki te skarżący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Mając na uwadze powyższe zatrudniający właściwie uznał, że ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wskazanym w punkcie 6 Załącznika nr 2 do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

Podkreślenia wymaga, że ustalając ogólne zasady nabywania prawa do górniczej emerytury ustawodawca z jednej strony wskazał, że dla zaliczenia pracy górniczej do okresu, od którego zależy nabycie prawa do emerytury, wystarczające jest, jeżeli praca ta była wykonywana co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy z drugiej natomiast - uznał za pracę górniczą na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego tylko zatrudnienie łączące się z wykonywaniem czynności o określonym charakterze i na wyszczególnionych w rozporządzeniu stanowiskach pracy. Jest to w pełni uzasadnione, jeśli się uwzględni, że charakter zatrudnienia na odkrywce - z uwagi na warunki jego wykonywania i stopień bezpieczeństwa, wpływające na obciążenie fizyczne i psychiczne - nie może równać się z charakterem zatrudnienia pod ziemią. Dlatego też przepisy normujące nabywanie prawa do emerytury górniczej muszą być wykładane ściśle, a dla oceny charakteru pracy górniczej nie mogą mieć decydującego znaczenia ani zakładowe wykazy stanowisk, ani protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie jako pracę górniczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego Izby Pracy z dnia 27 lipca 2012 roku, sygn. I BU 3/12)

W ocenie Sądu praca odwołującego wykonywana w okresie od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 28 lutego 2017 roku była pracą górniczą, a faktu tego nie zmienia nieprawidłowe prowadzenie dokumentacji pracowniczej w tym zakresie, w tym sporządzonej charakterystyki stanowiska pracy, która została uwzględniona przez Sąd jedynie częściowo. Z zeznań świadków wynikało bowiem, że do obowiązków skarżącego nie należało świadczenie takich czynności, jak czyszczenie wózków zrzutowych koparek i zwalówek, a także prace przy wymianie lin napinających wysięgników koparek i zwalówek. Poświadczenie wykonywania przez wnioskodawcę pracy górniczej w okresie od dnia 1 maja 1991 roku do nadal w świadectwie wykonywania pracy górniczej jest zdaniem Sądu wiarygodne, gdyż weryfikacji stanowiska pracy ubezpieczonego dokonano nie tylko na podstawie jego akt osobowych, ale i zeznań świadków, którzy wykonywali pracę na takich samych stanowiskach pracy, co wnioskodawca. Oceny tej nie zmienia błędna nomenklatura przyjęta w angażach wystawionych przez pracodawcę skarżącego.

Dodać należy, że negatywnego wpływu na rozstrzygnięcie nie ma brak możliwości zaliczenia do pracy górniczej wnioskodawcy okresu od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 25 października 1987 roku, w którym to nie wykonywał on obowiązków operatora samochodowego sprzętu technicznego, a jedynie obowiązki kierowcy samochodu osobowego przewożącego pracowników. Trzeba bowiem podkreślić, że stanowisko które uprawnia do uznania za pracę górniczą to kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, jeżeli wykonuje on jeden z rodzajów pracy określonej w art. 50c ust.1 pkt 4 ustawy, a nie tylko kierowca – nawet samochodu ciężarowego nawet poruszającego się po obszarze odkrywki. Nie ulega zaś wątpliwości, że w okresie od dnia 12 listopada 1985 roku do dnia 25 października 1987 roku ubezpieczony był zatrudniony w oddziale (...) (...) i po terenie odkrywki samochodami terenowo-osobowymi przewoził pracowników na ich stanowiska pracy.

Po zaliczeniu skarżącemu do stażu górniczego okresu od dnia 1 maja 1991 roku do dnia 28 lutego 2017 roku, legitymuje się on wymaganym 25 letnim okresem pracy górniczej wymienionej w art. 50c ustę 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biorąc zatem pod uwagę, że wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki, od których zależało jego prawo do emerytury górniczej, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, to jest od dnia (...) roku (punkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).